

Saber envellir

Un relat de: [Avet blau](#)

Saber envellir.

no acceptes l'edat,
i et disfresses d'adolescent etern,
tapant una carcassa,
que comença fer olor d'anys.

Ofegues amb cremes les arrugues,
que la vida t'ha escrit en la pell,
i així ningú podrà llegir-te,
ni conèixer el teu historial,
intens i apassionat... però ja vell.

Vols recomençar eternament,
el capítol 2 de la teva vida,
i no acabaràs mai el llibre,
de la teva història;
i vas repetint estades,
en replans ja assolits.
Vas massa sovint a festes postisses,
pintades d'esmalts i de cetona,
i amb fortor d'hipocresia,
per sentir el que el teu ego necessita,
i fer el sord de crítiques descarnades.

Tenyeixes cabells i pell,
de colors liles o daurats
ara que la vida ja te color de plata;
i tens l'orgull amagat,
sota un vestit satinat.
Menges engrunes, de dieta processada,
sense el sabor ni color, que el sol dóna als aliments,
per mantenir un pes ja perdut en el record,
passant gana, sed i tristesa,
pel que diran, o pensaran, del teu aspecte.

No acceptes que el viatge, ja es al tram final,
no acceptes les dues vessants de la muntanya,
i que cal viure amb enteresa i dignitat,
les etapes mes dolces de la vida:
Ara que pots reposar i mirar enrere tot el caminat,
i disfrutar del avui i d'un demà sosegat.

Pobre ingènua ! La vida se t' escapa,
obsessionada en el passat.

Avet _blau